

Af samme forfatter

Den ulykkelige boghandler, 2012

Socialdemokratisk digt, 2010

i Athen, 2009

Alting ender med et bryllup, 2008

Frihed og sex på rejsen, 2003

sølvKANIN, 2001

digte om lidt, 2000

Rasmus Nikolajsen

TILBAGE
TIL
UNATUREN

DIGTE

2016

Samleren

Tilbage til unaturen

© Rasmus Nikolajsen og

Samleren/ROSINANTE & CO, København 2016

1. udgave, 2. oplag, 2016

Omslag: Paul Nicolas Oxby

Maleri: © Vilhelm Bjerke-Petersen/copydanbilleder.dk

og © Elsa Thoresen/copydanbilleder.dk

Sat med Bell hos Christensen Grafisk

og trykt hos Livonia Print, Riga

ISBN 978-87-638-4224-2

Printed in Latvia 2016

Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne i lov
om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Støttet af

STATENS KUNSTFOND

www.rasmusnikolajsen.dk

Samleren er et forlag i ROSINANTE & CO

Købmagergade 62, 3. | Postboks 2252 | DK-1019 København K

rosinante-co.dk

ARLANDA-KASTRUP,

1. MAJ 2011

At fra flyveren kigge ned
på svenske søer er omtrent
som at ligge ved en svensk sø
og kigge på skyer. Mon vi
kommer over skydækkets halvt
opløste isterninger i
bunden af et glas? Tristesse
har sat sig på det ledige

sæde ved siden af mig, som
fugle i et træ. Men se så
der: Den nedadgående sol
stikker ild på søerne, som
hvis man satte en tændstik til
en pengeseddel, og ridser
sig ind i skyerne, som blev
der hældt tranebærjuice

i. Ej, så smukt – det er som at
være midt i et mesterværk
mens det males, eller i en
orgasme eller bombe der
detonerer, som var livet
pauset i dets livligste
øjeblik, eller som at gå
vågen rundt i en drøm – at jeg

ikke nænner, eller magter,
at skrive om det, skrive det
om. Måske er det nu verden
går i opløsning? Måske er
der ikke længere noget
land at lande i. Ingen krop
at vende tilbage til, når
du vil ud af drømmen igen.

BRYGGEN, 28. JUNI 2011

Havet og himlen udgør hver
en blå flade; herimellem
ligger byen, et rum vi til
daglig betragter som hele
verden, men som nu – her hvor jeg
ligger våd og kold på Bryggens
bådebro og lader solens
saft varme og tørre mig, lidt

hentes, som når man trækkes ud
af en drøm, og køres ned på
slagteriet. På toppen er
det som om skønheden kommer
rullende hen over os, og
for første gang i cirka et
år dirrer ublandet glæde
i mig; som tåge, som tåge.

VESTERHAVET,
18. AUGUST 2012

Vesterhavsbølgerne, smukke
og meningsløse, som linjer
i digte, uanset hvordan
de vælger at fremtræde, i
går var de pludselig røde,
i dag er de igen klare,
men med forrevne alger hist
og pist, som rester af en drøm;

stejlende som hingste eller
blide som en bedstemor der
purrer op i ens hår. Nå ja,
måske ikke meningsløse,
men så i hvert fald på en gang
uundværlige, hvis blot én
bølge rullede den anden
vej eller blev sprunget over,

ville verden, som vi kender
den, gå under, være gået
under, og overflødige
afløser de hinanden. Ak,
hver eneste bølge skummer
hidsigt op, når lige, mere
eller mindre troværdigt, at
udråbe sig til kejser – og

herfra, jeg ligger nøgen i
en klit og tænker over mit
liv, det kan igen gå begge
veje, lyder de da også
som en erobringshær, døden
nærmer sig, men kommer ikke
tættere på – inden den, som
om intet var sket, forsvinder.

FRUŠKA GORA,
12. SEPTEMBER 2012

Har cyklet som om fanden var
efter mig i et par uger,
men nu sidder jeg endelig
her – i et leje af visne
blade i en skov på et bjerg,
Fruška Gora, i Serbien.
Her er tørt og næsten ikke
noget liv. Tynde stammer. Svalt,

ind, griber ind, opleves det
som om mørket trækkes, trækker
sig, som en gummihandske, om
os. Også i mig, ser jeg, er
der et mørke, som sort sæd, der
vil ud og blande sig, som når
flagermusene vågner og
spredt sig ud over Jylland.

ENGHAVEN, 18. AUGUST 2013

Hvorfor ikke skrive et digt
om roser? Og så her i en
park hvor nogle hjemløse har
en slags hjem (hvor mon de bor, når
sneen falder?), og bedene
ser lidt afbrændte ud. Hist og
pist har dog en rose, efter
en lang sommers tøven, bestemt

sig for at blomstre, mens andre
omvendt visner yndefuldt; her
har forrådnelsen skrevet sig,
som dun på en overlæbe,
ind med sirlig gyldenbrun streg
i randen af et sartrosa
blad, mens den her har bredt sig, som
vandpytter på en græseng, ud

over et bleggult blad. Men ak,
hvad er smukkeste? Den perfekte
hvide rose her, med smørgult
kar, som der netop ikke er
andet at skrive om, omend
en bladlus støver rundt i den,
som en systemkritisk digter
i velfærdssamfundet. Eller

rosenknoppen her, skudt fri, men
stadig kronet af dybgrønne
lapper: en kommende klode,
et ukneppet røvhul og et
øje der åbnes inde fra
en drøm. Og ak, hvem der kunne
skrive et digt om roser der
bare handlede om roser.

SALTSTRAUMEN,
7. DECEMBER 2013

Hvilket ord mon bedst beskriver
havørnens svæv? *Majestætisk*,
falder mig først ind, det er det
man siger, men der er noget
ynkeligt, utidssvarende,
over en majestæt, som en
klovn der ikke kan tage sit
kostume af, og havørne

kan nok også være såvel
komiske som ynkelige,
fra hotelcaféen, hvor jeg
varmer mig med kaffe, kan jeg
ikke undgå at bemærke
at beboelseskvarter og
vejnet er skubbet helt tæt på
ørnenes habitat, både

majestæt og ørn lever kun
i kraft af en fredningsordning,
kunne man sige, men se så
der: Havørn i svæv! Havørne
i svæv over Saltstraumen,
verdens stærkeste malstrøm, og
spidse sneklædte fjelde som
baggrund, i fløjlsblåt søvnlys, i

balance, *swag*, kommer jeg op
med, havørnen svæver swag, og
jeg kan ikke lade være
med at tænke på at verden
nok ville være smukkere
uden mennesker, der ville
blot ikke være nogen til
hele tiden at sige *smukt*.

SANGSTRUP KLINT,
25. DECEMBER 2013

Min mors hund, Plet-Bernhard, mere
end tretten år gammel, og jeg
er kørt ud for at gå en tur
ved Sangstrup Klint, men har givet
op og sat os i læ for at
kontemplere. Det er ved at
være sent, og et turkist lys,
alt det lette, løftes op af